

[SIMSON, TWEEDE BEDRIJF, TEKST]

Tweede handeling, eerste uitkomst

[LIED nr. 7, afbeelding melodie]

Delila [zingt]

980 Hoe dat ik 't maak, of hoe ik woel,
mijn dunkt ik in mijn borst gevoel
een knaging, en misnoegen,
doordien mij lust naar deze wraak,
en d'wijl ik naar de gouddorst haak,
komt mij 't gewisse wroegen.

985 Zal ik geveinsdlijk dan verraên,
die nimmer zweert van mij te gaan?
Hoe zal ik 't lijden kunnen!
Te zien een die mij liefst en mint,
dat m' hem zo wreedlijk strikt en bindt,
de sterkst onder de zonne?

990 Wat Delila? Wat reên zijn dit?
Dijn oogmerk en uw rechte wit,
dat zijn de ronde goden:
om 't zilver, geld, of gele goud
'k acht dat g' u vriend verraden zoudt,
'k laat staan d' Hebreeuwse Jode.

995 Ha lust! Of liever: neiging, die
'k als voor mijn ogen doemlijk zie,
wat kondt gij al bedrijven?
Om u verlaat men 't beste goed,
om u verteert men vlees en bloed,
door kwelzucht naar rô schijven.

1000 Om geld en acht men goed noch eer,
wie geld heeft is tehans een heer,
hoewel 't veel strekt ten kwaden.
Het goed, naar dat men met hem leeft,
dient, ofte heerset wie het heeft,
1005 en 't kan de ziele schaden.

Nochtans, hoewel 'k in gouddorst zucht,
een goede naam en goed gerucht,
is meer dan gulden schatten.
Een goede gunst gaat boven goud.

1010 Een goed gerucht m' eeuwig behoudt,
maar elk kan 't niet bevatten.

De wraaklust knaagt en mort mijn hart,
en nimmermeer, ducht ik, en werd
mijn haat al t' onverzoenlijk
1015 gepaaid, of ik zal d' roem van 't land
verwonnen zien door deze hand.
Zijn sterkt is mij ondoenlijk.

De strikken daar 'k zijn leën mee strik,
die zijn voorhanden, maar als ik
1020 denk, waar mag Stortbier blijven?
Ziet, ginder komt den groven boer.
B En gindse staat die loze hoer,
'k vrees ze zel mij bekijken.

Juffer goëndag, dat ik zo lang wacht dat 's de schuld van je meid,
1025 die had me van touw, en van gien strikken ezeid,
maar mijn Goossen, 't leek, wist 'r beter bescheid,, van.
D Hil weet heur weetje wel.
B Ja, je hebt 'r ein wisse meid,, an.
Ze weet wongder averechts haar boodschap te doen.
H Wat schort jou, logenaar?!
B Niets, dan geeft men een zoen.
1030 Juffer, 't is zulk 'n mallen meid, ze wou ainkel met me te bed.
D De strikken!
B Die Schoppen Ienoog nog zelve edraaid het.
Dat zijn ze. Nooit is er iets levend mee ebongen.
Van de weerga heb ik ien zwiep emaaft voor onze jonge,
ze zijn zo sterk, men zouw 'r ien dief...
D 'k Weet: bij opknopen.
1035 Komt binnen.
H Ja geeft hem geld, en laat de plomperd lopen.

Pauze

De Filistijnen aan d' een zijde, Simson gebonden met strikken, slapende. Delila, Boer

D Vorsten, ziet hier uw wraak, gestrikt, nu schoon voorhanden.
Tho Slaapt hij?
B Heerschip, jij zelt 'r uw vingren an brangden.
Tast hem bijlo⁶² niet an, 't is ien veugel met ien bek.
D Jaagt dien Stultus van hier!
So Wel, ist al van de gek?
1040 Zo stout niet dat je een woord meer spreekt.
Phi Durf je kijken?
B Ja 'k, waarom niet? Hij is ebonge met mijn eige strikken,

Re Niet een woord, 't zij gij met onze vrije wil spreekt.
B Alweer verraad? Zo g' hier je leed zo stil wreekt.
 Moet ik niet? Zo wil ik dan niet. Sta schrap, eële borsten!
 1045 **Ah** Delila.
Tho Wekt hem, wekt hem.
D Op! Op, lief! De vorsten,
 de Filistijnen over u!
S Ha Delila, 'k en kan,
 ontrouwe valse prooi! Verraadt gij enen man
 die, laas, u meerder lieft, als zelfs zijn eigen leven?
[Simson rukt zich los; zijn belagers nemen de benen]
 Waar zijn de Filistijns? Wel, waar zijn ze gebleven?
 1050 Zij ruimen voor mij weg, en stuiven voor mijn hand
 g'lijk voor den wand'laar doet het Arabische zand,
 g'lijk een geveerden pijl vliegt van een schitse boge,
 zo zwindt het snode rot voor gluren van mijn ogen.
 Zij komen in 't geweer met bogen, pijl, en zwaard
 1055 en Simson trotst hun kracht, 't is hem de moeit niet waard,⁶³
 dat hij 't vuil kakebeen van d' ezelinne b'hoeft,, ziet
 om dit godlooz' gedrocht te vellen. Ha vrouw, toeft,, niet.
 Zoekt list op list weeran, verlentert noch verslapt,
 houdt achterraad en veinst, eer gij uw lief betrapt.
 1060 Verkwist geen nutte tijd, verspilt geen uur of stonden,
 zolang gij niet en hebt uw keurige lust gevonden.
 Hoe gij mijns harten weet meer zoekt snô en arg,
 hoe dieper ik 't voor u geveinsdelijk verberg.
 1065 Waar' zelf mijn kleed bewust 't secreet 'tgeen 't harte koffert,⁶⁴
 't zou door het gulle vuur Vulcano zijn geofferd.
 Had ik mijn lieve helft, Thimmiters eerste vrucht,
 mijn raadsel niet gezeid, laas, nooit en had 't gezocht
 door 't woede dulle vuur mijn echtsgebeentens sparken
 - door d' handeloze wind vervoerd aan 's werelds perken -,
 1070 nooit had m' een bruidegom in d' hoogste eer verrast,
 nooit had ik dertig doên in 't veld bijeengetast.
 Nooit had de Filistijn de wraaklust mij te doden,
 nooit gaf ik hun de reên te zweren bij de goden
 dat hun gezworen haat niet rusten zal, tenzij
 1075 ik hun gevangen ben. Verraders! Loopt, zoekt vrij
 een ander Delila om Simson te betrapen,
 of rust 't gehelmde hoofd, en laat uw vijand slapen.
[Simson gaat naar binnen; de boer keert voorzichtig terug]
B Sint Velten!⁶⁵ Hoe liep ik daar, 'k had gien kar an mijn neers.
 Is hij ook al eweg?
[tegen het publiek] Wie zeit: 'in'? Mient hij 't al weers?
De vorsten uit

1080 Hoe liepen onze hoplui? Z' hadden gien flerezijn in haar voeten.
Alweer ein oud wijf in 't water. Heintje zel moeten
zen neus inhalen, of hij krijgt ein schop in zijn gat.

[de boer vertrekt]

Tho Wat helpt al onzen roem, als dat wij preuts en prat
met onzen stalen boog den Edomiet verschrikken,⁶⁶
1085 en kerven met ons zwaard de Feresiet aan stikken?
Wat helpt dat wij de Joôn in slavernij en dwang
't jok passen om den hals, hun treurig leven lang?
Wat ist dat onder ons elk is een Giges hoge?
Wat ist dat d' Ammoniet moet schreumen voor onz' oge?
1090 Wat ist of den Syriër onz' dapperheên getuigt,
en dat den Arabier zijn krijgel hoofd ons buigt,
als wij, fij schand!, te zwak zijn om een man te binden,
wiens vindeloze kracht, noch list van zijn beminde,
noch startt verrassen kan 't geheim, waarin gewis
1095 zijn goddelijk geweld voor ons verborgen is?
Geen wapen zij genoeg, noch volk om hem t' ontlrijven,
wij lopen voor hem weg als kinders, en blô wijven.
Gelijk d' omziende haas voor 't koppel honden vliedt,
zo ist dat iedereen, hem ziende, d' rugge biedt.
1100 Wat zotter frenesie mag d' hersenen bedwelmen
van al de Filistijns! Dat schild, lans, boog, noch helmen,
noch 't malieduiz'd pantsier, 't scherp zwaard, of stalen kreeft,
ons noch ontschrikt, noch maakt dat men in 't harnas beeft?
Ik ken 't: de vrees die is een passie des gemoede,
1105 maar past die Filistijns van onversaagden bloede,
wiens gewapende hand, wiens hardgestaalde arm,
in 't hittigst van den strijd, in 't dulste van alarm
men nooit verluierd zag, noch dappre stoute herten⁶⁷
ontbreken om voor d' hel een Cerberus te tarten
1110 - 't ontziggelijk gezicht den ouden Charon doet
dik tuimlen overboord in d' helse zwarte vloed -;
'k laat staan als dat zij maar een slechte Jood begapen,
of vaak ziet men ze staan en siddren in hun wapen.
Wat bloodaards zijn wij nu! Help Dagon, onzen God,⁶⁸
1115 wij worden van een man gedwongen en bespot.
Ah Ik ben gans t' einden raad.
So Zijn list stond ons te vrezen.
Phi Hij moet nochtans, hij moet, door ons bedrogen wezen.
Re Daar 'n is noch raad, noch hulp.
Phi Zo weet ik ons te raên.
'k Heb onlangs bij geval, van een slavin verstaan
1120 - te weten een Jodin - als dat hem was verboden
te nutten Bacchi drank, door wil van zijnen Gode.⁶⁹

Of nu dewijl den wijn de sterkste wel ontmant,
omdat z' hem is verboôn, mij speelt iets in 't verstand.
Daar moet een reden zijn, hoewel z' is mij onvindlijk.
1125 **Tho** Daar 's reden, of geen reên, hij is voor ons onbindlijk.
Ah Vergeefs te lang gehoopt.
Re Tot tweemaal toe bedrogen.
Tho Tot tweemaal toe bespot, gedroeld door zijne logen.
Phi Dat men Delila roept, en vraagt heur ernstig af,
of z' hem nooit druivenbloed, of sterke drank en gaf;
1130 en heeft z' hem wijn geboôn, of hij hem heeft gedronken.
Tho Dat wordt te wel geloofd, de lichte gaile vonken⁷⁰
die minnens vlam ontstak, die moeten door de wijn
als bij de graangodin doch steeds gekoesterd zijn.
Phicol, en weet gij niet wanneer die beide zwermen,
1135 dan⁷¹ moet, de minne moet bij 't vuur heur zitten wermen.
Ah Wat kan het schaên, mijn heer, 't en geldt noch meer, noch min,
Te reed'nen eens met haar.
Tho Komt, treên wij tot haar in,
ik weet hij is ter jacht.
Re Anders waar' 't ongeraden.
Phi 't Verzoeken staat ons vrij.
Ah 'tGeen vrij staat kan niet schaden.

[de vorsten gaan naar Delila's huis; de Filistijnse rei komt op]

[**LIED nr. 8, afbeelding melodie**)]

Rei der Filistijnse

1140 Wanneer zullen eens de Goden
hun vergrammen op d' Hebreëen?
Wanneer zullen eens de Joden
hun zien voor den Filisteeën
verootmoedigd, en gedwongen,
1145 dat z' hun rechter zien gestrikt,
dat z' hun hertog voor een jongen,
zien, dat hij zijn dienst beschikt?

Sichors beek zwelt in de vloedden,⁷²
ziende onze macht getergd,
1150 al onz' vorsten eêl van bloede,
worden meer en meer geërgd.
Soreks vrouw, al de Gaditse,
noch d' Eleuteropoliet,
d' Ekronitse, noch Gazitse,
1155 die vermogen, laas, meer niet!

- Hertens hete tochten woedig,
rusten nimmer, nacht of dag,
begeert drijft de wraaklust bloedig,
oft men eenmaal Simson zag.
- 1160 Door een wil die 't al te boven
gaat, wat hier de mens bewilt,
deez' Hebreë veracht, verschoven,
die men nooit en zag gestild.
- Danieters, wilt uw held verheffen,⁷³
- 1165 roemt vrij op een sterke vorst,
maar als u 't ong'luk komt treffen,
nimmer dan naar wrake dorst.
G' hebt uw God vergramd, 't is blijklijk,
die gaf u in 't dienstbaar jok,
- 1170 dat een Simson nu g'lijk'lijk,
u verlost, g'lijk Moze trok
- met zijn broeder, Amrams zone,
uit d' Egyptens slaafse last,
d' Israelieten – om te wonen,
1175 hier in Palestina vast.
Dan moogt gij hem 't hoofd omdrukken
uw gewaande Juda's kroon;
wil dit luk u zo gelukken,
zo staan al uw zaken schoon.
- 1180 Wil der Goden moet geschieden,
hoewel 't ons is onbekend,
ieder zoekt wel naar 't gebieden,
maar 't onheils last op het end
maakt de heerszucht droef en drukkig.
- 1185 't Blijkt aan 'tgeen gebeuren zal:
't vorstenleven scheen gelukkig,
maar g'luks weeld gaat voor den val.

Tweede handeling, tweede uitkomst

Simson, Hilla, Delila

[Simson zit alleen te mijmeren]

- S 't Woord, 't ongeschapen woord, Gods engel die voorheen,
mijn oudren op het veld verwonderlijk verscheen,⁷⁴
- 1190 dit woord, dit heilig woord, deed Sargars borgren schrikken,
en 't leger tussen Dan en Esthaol verkwikken.
Zarea's Joodse rei, al zuchtend' onder 't juk

van dienstbaarheid, die boôn Monoach 't blij geluk.
 Mijn vaders ganse huis kwam met zijn oudste broeder,
 1195 verheugd om mijn geboort, en zegende mijn moeder,
 die, laas, als met der dood had vromelijk gestreên,
 wiens droeve-blijde mond, verhaalde deze reên:
 'Mijn kind, mijn lieve kind! O zoon, mijn eerstgeboren
 en jongstgeteelde vrucht! Gode zijt gij verkoren,
 1200 een rechte Nazareen, verloofd uw God en Heer.
 Tot in uw droeve dood, ziet!, nu noch nimmermeer
 zal 't scheermes, noch de scheer uw g'heiligd hoofd bescheren,
 noch zult gij genen wijn noch sterken drank begeren.
 Wacht u voor vreemde spijs, en al 'tgeen onrein is,
 1205 en eet 't, of 't en kom' voor u, op uwen dis.
 Gij zult, gij zult, mijn zoon, de Filistijnen drukken,
 en scheuren 't dienstbaar jok der Joden nog in stukken.'
 Dit voorzogs streng verbod, of deze profecij,
 zou dit de goede God vervullen nog door mij?
 1210 Nee Simson, wat, 't en kan, hoe? 't Kan. Nee, 't kan niet wezen.
 Zou ik de Filistijns, d' ontziggelijke, deze
 manhafte strijdbaar liên, de grootste die men vand,
 alleenlijk door de kracht van mijne rechterhand,
 ontrukken zoveel duiz'd van Israëli's kind'ren?
 1215 Zou mij de sterke drank, of wijn ook kunnen hind'ren?
 De wijn vermaakt de geest, hij vrolijkt God en mens.⁷⁵
 Waarom en zou ik niet genieten 's herten wens?
 Wat zou d' onreine spijs m' ontheiligen of schaden?
 Verloofder Godes, hoe? Al 'tgeen dat u ten kwaden
 1220 gedijen mocht, dat is u erenst'lijk verboôn
 door 't Goddelijk bevel eens moeders tot haar zoon.
 In 't menselijk, verkies volgt redelijk beramen,
 in 't Goddelijke, volgt ziel-neigelijk g'hoorzamen.
 God wil niet dat men dit of dat voor reden vraagt.
 1225 Hij wil gehoorzaamheid, dat 's 'tgeen dat hem behaagt.
 Onz' aardse zinlijkheên door d' aangeboren zonden
 die willen nimmer wel gewillig zijn gebonden
 - door keurziek eigenlust - onder 't bevolen woord.
 't Vernuft is vaak geërgd, de mens wil traaglijk voort.
 1230 't Blijkt aan de zoutpilaar, ja zelfs Lot, d' ouden vader,⁷⁶
 die sukkelt nog te lang, en was een loom berader,
 eer hij naar Gods bevel het gruwelijk Sodom liet.
 Het tegendeel hiervan men in Abraham ziet,
 die willig Godes mond en wilde tegenstreven,
 1235 maar die zijn eigen kind, de vreugde van zijn leven,
 zijn uitgedrukte beeld, zijn hertsbeminden zoon
 ging offren door het vier, en met zijn handen doôn;

niet door 't onrijpe woord eens Jeptha's zot gesproken,
en dwazelijk volbracht, maar om des altaars roken,
1240 door 't liefelijk gesmook van dit geslachte lam,
doen klimmen voor Degeen waar Abels offer kwam.

Chaldeeër,⁷⁷ ziet hoe is dijn gloriënaam geklommen,
hoe mag de Israliet op zulken Vader brommen?
Dien Hertog des geloofs, wiens onversaagde borst
1245 verschuilde groter hart, als Hij was groter Vorst.

[Hilla en Delila naderen in de verte; Hilla gaat naar Simson, Delila blijft op een afstandje]

O onversaagde held!, door 't Goddelijk orakel
van 's moeders lijf verloofd, wiens sterkt als een mirakel
de wereld overgalmt, en Palestijn verbaast,
wat 's u dat gij verzot zo naar de minne raast?
1250 De minne van een vrouw? Een vrouw die g' hebt verkoren,
die nochtans zo 't wel schijnt....

H Heer, ist uw wil te horen?
En zo uw wille lust 'tgeen dat de wuns behaagt,
bij 'tgeen mevrouw u bidt, zo antwoordt.

S Wat?

H Zij vraagt

oft u mijn heer, belieft, om harent wil te komen,
1255 op 't klein bereide maal, 'tgeen dat z' heeft voorgenomen
te nutten met mijn heer.

S Ik kom, gaat heen, hierin.

[Hilla en Delila gaan naar binnen; Simson blijft alleen achter]

Dat leit mij in de leên, dat speelt mij in de zin.
Daar is iets wonders, of iets vreemds weer in verborgen,
Nu wel, 'k ga tot haar in, en laat de kwellust zorgen.

[Simson gaat Delila's huis binnen]

[LIED nr. 9 (afbeelding melodie)]

Delila, Simson, Hilla

1260 **D** Zijt welkom waarde heer,
zet u hier bij mij neer,
en wilt u wat vermaken.
't Gerecht 'tgeen ik hier stel,
dat zal, hoop ik, u wel,
1265 om mijnent wille smaken.

S 'k Geniet al mijne lust,
D - als deze mond u kust! –
en als 'k uw naam hoor noemen
zo bralt mijn trouwe min.
1270 **S** Als ik mijne godin,
mag van haar lief doen roemen,

- 1275 **D** dan smelt mijn ziel terstond
en komt door uwen mond
eenzellig met u paren.
Mijn licht is duisternis,
als ik de zonne mis,
de zonne van mijn jaren.
- S**
1280 **D** In uw verweend gezicht,
bergt liefde zijnen schicht
en speelt zijn dart'le kuurtjes,
en loddert lodderzoet,
naar spijsze, waar 't mee voedt
door d' allerzoetste gluurtjes.
- S**
1285 **D** Zo voedt de liefd maar één,
en in geen dink verscheen,
dan in een nog te helen.
S
D En alst u waar' bekend,
dan had gij 't hart gewend,
'tgeen 'k anders u moet stelen.
- 1290 **S** 't Is uw, en 't zal uw zijn.
D Zo drinkt dan deze wijn
die 'k u heb ingeschonken.
S Geen wijn mij niet en lust,
ai, houdt u, lief, gerust,
1295 'k en was er nooit van dronken.
- D** Dies wondert mij te zeer.
S Vraagt mij daaraf niet meer.
D Hoe? 'n Ist geen drank der Joden?
Ha lief!, uitmuntend beeld!,
1300 de glorie van mijn weeld,
is u dan wijn verboden?
- S** Geen wijn, noch sterken drank,⁷⁸
mag ik mijn leven lank
drinken, naar mijne wijze,
1305 noch eten, zijt gewis,
aan enen vreemden dis,
onrein verboden spijsze.
- D** Neemt wat uw hert begeert,
1310 maar ben ik u iets weerd,
zo wilt zonder vertoeven,

dit edel druivenbloed,
zeer liefelijk en zoet,
ten minsten met mij proeven.

S Uw beed' en is maar wind.
1315 **D** 'k Zeg dat gij mij niet mint,
't is tweemaal wel gebleken:
uw min is veinzerij.

S Lief, zegt dat niet van mij.
D 'k Mag wel de waarheid spreken.

1320 **S** Helaas wat zijn de mans!
Verwonnen ben ik gans
door uw vriendlijke bede.
Komt, geeft mij Bacchi drank,
'k Dronk in mijn leven lank,
1325 nog genen wijn als heden.

De instrumenten spelen, Hilla dient

Simson, veinzende beschonken te zijn, valt in slaap

D Nu slaapt schijnlieve beeld, mijn engel van mijn zege,
ik acht den zoeten most die heeft uw ziel vermaakt.
Gunt nu uw Delila 'tgeen waar de lust naar haakt.
Dank Hemel, 'k heb mijn wuns volmaaktelijk verkrege.
1330 Ha droomt een langen droom, ontluikt geen blijde tenten
voordat g' uw treurspel ziet verzezen voor 't gezicht.
Slaapt, slaapt beroemde man, daar g' in uw zonde ligt,
'k heb lang genoeg geweest de lieve lust uws lenten.
1335 Hilla, wendt uwen gang in haast nu naar de vorsten,
Zegt dat ze zeker zijn hun vijand wordt verrast,
Hij wordt nu zonder schreum vrijhartig aangetast,
'tgeen dat hun dapp're hand' voorhenen nooit en dorsten.
Zegt hun ik moet vooreerst, slechts met een vlechtsnoer vlechten
(dat heeft hij mij gezeid) zijn zeven lokken haar;
1340 zij komen op en zien 't, ik zal en moet daarnaar
een nagel met de vlecht, vastnagelen en hechten.⁷⁹
Gaat heen, spreekt Thoy aan, zegt dat ze niet vertoeven.
Hun wraak leit voor de deur, en sluimert, slaapt, en rust.
Zij komen derde maal en zien huns hertenlust,
1345 en doen verblijd de Jood vermennen en bedroeven.
H Joffrouw ik ga, en zal mijn boodschap wel beschikken.
D Onheiligen Hebreë, den tijd valt mij te lang,
dat ik u niet en zie in slavernij en dwang.
Een uur dunkt mij een dag, een wenk duiz'd ogenblikken.

Tweede handeling, derde uitkomst

De vorsten, Hilla, Delila, Simson, Boer

1350 **Tho** Hilla, is het alzo gelijk gij hebt gezeid?
H Mijn heren gaat wat aan, 'k weet dat z' uw komst verbeidt.
So 't Is al verloren gang, 't is al verloren lopen.
Ah Gaan wij de derde maal.
Re Met twijfelachtig hopen.
Phi 't Is al verloren moeit', de zaak en gaat niet vast.
1355 **Tho** Nochtans zo draagt het eind gemeinelijk de last.

Simson wederom vertoond in slaap, genageld met de zeven lokken haars, met een vlechtsnoer aan de muur

D Mijn heren, ziet hij is nu van zijn kracht beroofd.
Tho Ha Dagon! Wast maar zo!
D 't Is reden gij 't gelooft:
hij heeft mij al 't geheim zijns harten nu ontsloten.
Ah Ik ijver naar de wraak.
Phi O dwinger van de groten!
1360 **So** Rehob, hij roert zijn been, daarmee is hij ontwaakt.
Tho Hij wendt.
Ah Nu d' arm.
Re Nu 't hoofd.
D Hij is te zeer vervaakt.
Phi Wekt hem, ik wil de eerst hem grijpen, ende binden.
Tho O Simson, ziet de wraak die zal u heden vinden.
D Helaas, mijn heer, ontwaakt, ontwaakt mijn liefste lief!
1365 **S** Wie steelt mijn zoete rust, gelijk een diefse dief?
D Die naar uw ziele staan, die zoeken u te vangen.
S Wacht dat ik 't hoofd verroer... Wel, wel, wel, hoe 't verlangen
naar mijnen vankenis, onzalig Godloos rot!,
wraakgierge Filistijns!, wordt derde maal bespot;
1370 ik zweer 't, ik volg u na, 'k verleer u mij te kwellen,
loopt vrij naar Charons schuit, ik help u haast ter hellen.⁸⁰

[Simson rukt zich los, de vorsten maken zich uit de voeten; de boer kijkt van een afstandje toe]

B Wat geraas is hier weer, wel, wel, waar is 't ramoer?
Of hoe na zou Delia'tje - deuze argeloze hoer -,
weeral de hoplui, om een dagscheer 'enood hebben,
1375 Igut, deê je 't mijn stukkevleis, hoe mat ik jij rebben.
Daar komt ze, hoe ziet ze gelijk een bepiste paap.⁸¹
Juffer, lust je niet te lachen? Hier heb je een boer voor een aap!

[LIED nr. 10 (afbeelding melodie)]

[Delila zingt]

D Is dan al mijn moeit' verloren,

1380 is dan al mijn list gedroeld?
Zo zwelt 't herte mij van toren
door de smaadheid die 't gevoelt:
smaadheid die de ziel komt tergen,
en mijn hooploos twijflen voedt,
1385 nimmer zal ik hem zo vergen
dat hij mij 't geheim ontdoet.

d' Isralietse vrouwen spotten,
lachen, boerten, voor en na;
ziet, de Filistijnse zotten
zijn bedroefd met Delila.
1390 Ziet hoe dat z' hun moed verliezen,
al hun hoop is uitgeblust,
d' hoofden hangen g'lijk de biezen,⁸²
wie list door list zoekt, vindt de list.

1395 Ha, bedroefde Gazareense!
Hoe is al dijn moed gesmald
Rampzalige Filisteense,
wiens geluk op 't hoogste valt.
Wijt ik dan mijn ramp de zonden
die mij 't luk onwaardig rooft?
1400 Of wordt hij die waard gebonden
is, van mij te licht geloofd?

Delila, Simson

D Daar komt hij voor wiens licht den Filistijn verschuilt,
daar komt de veinzerd die zo met de minne tuilt,
daar is d' Hebrese Jood uit d' allerslechtste stam,, die
1405 mijn ziel bedroeft en haat, ja is op mij nog gram.

S Wie
ist mijn waarde vrouw, die 't lieve beeld mishaaft.

D Ha Simson!⁸³ Schalke man, degene die 't mij vraagt.
Ik ben, helaas, helaas, te snô voor uwe ogen,
dat ik uw minn' geniet, g' hebt driemaal mij bedrogen,
1410 g' hebt driemaal u geveinsd dat gij mij had ontdekt
uw sterkte, maar ik zie dat gij maar met mij gekt.
Ik die mijn eigen eer en leven met u spilde,
en nog mijn dagen slijt, ha Dagon!, dat gij wilde
dat uwe dienaress geacht werd voor een slet
1415 van een die goddeloos uw heiligheid en wet
zo schemperig beschempt, als gij mij haatsig haatte,
van d' eerste uur dat hij mij tot zijn min bepraatte.
Dat nimmermeer de zon zijn lichte toorts vertoon',

1420 dien dag, die 'k nu verwens dat een Danitse zoon
die zich een Nazir roemt, waarmee hij mij verdoofde,
door schijn van min, die laas een slechte vrouw geloofde,
dat dien dag voor mij zij bewenenswaard, dat ik
mij nimmer en verheug, noch vreugdelijk verkwik.
1425 Wanneer de lieve lent', voorloopster van de zomer,
navolgstster van de wintergrijsbesneeuwde dromer,
haar rijke beemden siert, en als een groene spreij,
bestikt met duiz'd gebloemt, in 't zoetste van de mei,
ons rijkelijk en mild al hare gunst komt delen,
1430 laas, zo heb ik, mijn heer, voor u niet willen helen
de springborn mijnes herts, in volle vreugd die zwol,
en d' aderbeek mijns ziels gaf buis en boordevol
al 'tgeen mevrouw natuur m' op rijkelijkst had gegeven
aan u, die 't minste deel, mij weigert van mijn leven.
S Mijn eigen deel!

D Ten deel.
S Geheel die 'k lief beminne,
1435 die 'k hou voor 's levens lust.
D Ja, zegt voor uw zoetinne,
uw woorden geconfijt, in minnekozerij,
'k hou maar voor achteloos, en louter veinzerij,
ja zelfs 't is mij te wars dat ik u meer hoor spreken.

[Delila loopt weg]

S Mijn gulden zon waarheen, mijn krachten die 'k maar reken,
1440 geëvenaard in macht, of minder in balans
tegen uw zacht geweld, uws lieven ogen glans.
Helaas, 'k ben zonder mij, en zonder mij 'k niet geven,, kan,
mijn leven is mijn lief, en daar hangt al mijn leven,, an.

Tweede handeling, vierde uitkomst⁸⁴

Thimneters geest. De Vorsten leggen sluimerende, in vertoninge

1445 Hoe lang zal nog de roem van d' Aziaanse schrik
't ontziggelijke volk, de wrede dwingelanden,
dus sluimren in de slaap? Ik, die heilloos verbrande,
zwerf hopeloos in vlam, waar 'k kwijnend in verstik.
Mijn dochter die, o wee!, werd tot onz' ramp geboren,
volgt Proserpinae rei, die wraak eist en begeert,
1450 (al momplend binnensmonds) heur droeve ziertong zweert:
'Gij zult voor Rhadamant eerlang uw vonnis horen.
Gij wreev'le zult uw recht vervolgen op een Jood,
die g' eindelijk nu haast wraakgieriglijk zult binden.
Maar deze blijde prooi zal u als vuur verslinden:
1455 zijn val is uwe val, zijn dood wordt uwe dood.'
Ontrouwe, ziet de bood', de bood' van d' helse koning,

die 't onderwaardse rijk doet siddren voor zijn staf,
 die al zijn borgerij de wetten nam en gaf.
 Dien vorst roept u door mij, en daar valt geen verschoning.
 1460 Bepleit uw eigen recht, de Furiën zijn uw reën,
 Laas, die geen heilige schaar gebruiken moogt voor tolken!
 Ontschuldigt uwe daad, komt, helpt ons rijk bevolken
 en laat mijn dode geest dus waren niet alleen
 zo wrakeloos. Ik ben 't, Thimniter die t' onvreden
 1465 half razende van spijt, en dulle onrust woel.
 Tast toe, wat schroomt gij nog, ziet daar mijn handen, voel,
 gedenkt mij dat ik ben die rees en daal beneden.

[Thimniter] binnen

Tho Wat helser spokerij, ontrustigt onzen geest?
Ah Wat ist, mijn heer? Wat ist?
Tho Wie ist die niet en vreest?
 1470 **Phi** Ik sidder en ik beef.
Re Vraagt gij nog wat er is, heer?
 Zaagt gij Thimniter niet?
Ah Wat nee, hoe nee, die 'n is meer
 voorhanden, zijn gebeent heeft lang al 't vuur vernield.
So Zo wast dan maar bedrog, een lichaam ongeziel⁸⁵
 kan zonder ziel of geest verreppen noch verroeren,
 1475 en wacht dat Charon zal de ziel weer overvoeren.
Tho Zo waant gij; droom is dik met ijde vrees vermengd.
Phi 't Zij, 't is wat 't is, oft niet, 't heeft mij mijn hand gezengd,
 zijn doodskleed scheen voor ons in lichte vlam te blaken.
Tho De woorden die hij sprak die riepen meest om wrake,
 1480 zo over zijne dood, door Simsons schuld geleên,
 als overwrede straf die w' aan zijn dochter deên.
Ah Dit voorzegsspook, of geest kan niet dan goed bedieden.
Tho De geest, of stem die sprak, ach!, wanneer zal 't geschieden,
 dat wij ons zullen zien gewroken op een Jood.
 1485 **Ah** Ik weet een Dagon's paap, mijn heren 't is geen nood.
 Hij weet van wichlerij, en duistre redenspreuken.
Tho Men moet uit vrees, en wraak 't gewisse wat verkreuken.
 Weet hij van toverij, of zulken geestsgespook,
 dat weet hij niet van God.
So Heer, dat geloof ik ook.
 1490 **Ah** Hij weet 'tgeen dat hij weet, men vindt geen konst' naar kloeker.
Re Gaan wij dan naar hem toe.
Phi Wie mist wordt vaak een zoeker.

Tweede handeling, vijfde uitkomst⁸⁶

Simson, Delila, Hilla, Barneus, de vorsten, Boer

S Hoe lang zult gij, o vrouw!, mijn droeve ziele zijn
 een moeielijk gekwel? Hoe lang zult gij dus wenen?
 Hoe lang zult gij mijn hert geen vreugd, of rust verlenen
 1495 en peerlen 't zuivre vel met tranens kristallijn?
 Zal 't lieve morgenrood uws kaakskens kleur robijnig,
 dien rode rozenmond, met ambrozijn bedauwd,
 met een deluviestroom van regen, heet, en zout,
 vermeugen mijne ziel te strikken, droef, en kwijnig?
 1500 De lichte Venusstar,⁸⁷ voorboodster van den dag,
 wanneer z' haar gulden pruik vertoont de blijde wereld,
 ziet ze mijns harten vrouw, ontsierd, onthuld, ontpereld,
 z' onttrekt onz' horizonz' heur vriendelijke lach;
 1505 ziet ze des avonds weer mijn schone in de venster,
 al treurende versuft, zieldroevig, en ontpaaid,
 'k zie merklijk dat ze t' eer heur oorlof neemt, en schaait,
 en schielijk bergt z' haar hoofd en tintelende glenster.
 Hoeveel te meer zal ik in 't hertzeer voor en na,
 - o zonne van mijn dag! 'tgeen ik zie aan mijn vrouwe - ,
 1510 konnen meelijdeloos, en treureloos aanschouwen
 uw tranen, en uw druk, mijn eigen Delila.
 Waarom houdt gij mij vreemd? Waarom wilt gij u veinzen?
 Heb ik mijn engel nooit oprechtelijk bezind?
 Heb ik in wedermin u hartlijk niet bemind?
 1515 Hoe, 'k zie gij twijfelt nog, ik merk 't aan uw gepeinzen.

[LIED nr. 11 (afbeelding melodie)]

[Delila zingt]

D Ja met goed recht, en reên,
 ei gaat, laat mij alleen
 mijn treurig leven spillen.
 Ik smelt in tranenvloed,
 1520 't gezicht is 'tgeen mij voedt,
 en dat 's wel naar uw wille.

 Dat gij mijn liefd begekt
 dat 's mij genoeg ontdekt,
 'k behoef geen vorder logen.
 1525 Ik zie 't dat gij mij haat,
 hoe schoon dat g' u gelaat,
 hebt gij mij niet bedrogen?

 Niet eens, maar derde maal.
 Helaas, als ik 't verhaal,
 1530 zo dunkt mij 't hert te breken,
 dat een bespraakte mond,

uit 's herten valse grond
beveinsdelijk kan spreken.

1535 Hoewel gij met mij spot,
'k zweer⁸⁸ bij ons heil, en God
Dagon, maakt gij mij kondig
uw sterkt, niet om weerstaan,
'k en zal u niet verraên,
zo waar als ik ben zondig.

1540 Nu 'k zie dat u mishraagd
mijn lusten ziet, zo vraagt
mij niet meer, want 'k en minne
geen vijand, maar een vrind,
die niet heelt, maar ontbindt
1545 't verborgen zijn vriendinne.

S Ach lief! Hoe kwelt gij mij,
om weten waar u vrij
niet is doch aan gelegen.

D Ik ken 't, 't is maar gevraagd
1550 uit keurlust die mij graagt.
S Geen strijd is zonder zege.

D Ach mocht dit mij geschiên,
dat ik nog zoude zien
de zege voor mijn rouwe.
1555 **S** Wat waar' 't dan?

D Maar ik zou
weten dat gij getrouw
minde uw Soreks vrouwe.

S En bij gebrek van dies?
D Ik nimmer weer verkies
1560 u noch geen mans bijzonder,
Hebreeën, of schalke Ioôn,
dat zweer ik bij de Goôn.
S Dats wonder boven wonder!

1565 Ist wonder? Nee, 't en is geen wonder dat mijn lief,
die 'k ooit voor ogenlust in 't minnend' hert verhief,
mijn ziel zo kwelt en drukt. 'k Hoor dagelijks haar klagen,
heur moeilijkheid die dringt mij hard van daag tot dage.
Zal ik? Wil ik? Hoe nu, Simson, zijt gij verrukt?
Wat? Zijt gij dul of zot? Mijn lief, helaas, hoe drukt
1570 uw biggeltraan verzoek deez' arm Hebreë zijn herte.

'k En kan, ik wil, wel hoe? De oorzaak van mijn smarte,
de oorzaak van mijn ramp verklaar ik nimmermeer.
Vrouw, weest getroost, ik ga.

- D** Mijn bedgenoot, en heer,
ontworstelt dezen arm, verlaat deez' droeve vrouwe
1575 niet eer, voordat g' haar eind en treurspel zult aanschouwen,
want ziet, zoveer ik mis d' onpaaielijke lust
of zielens grage keur, zo leeft uw vrouw gerust.
Maar zo deez' frenesie mijn hersnen blijft beroeren,
moogt gij d' ontzielde kas doen haast ter aarden voeren.
1580 **S** Hoe waggelt mijne kracht! Hoe trillen deze leên!
Hoe zweet mijn g'heiligd hoofd! Hoe parst al dit geweën!
Ha sterkte,⁸⁹ gij bezwijkt! Mijn wil is als gedwongen,
hoewel reên en verstand te zwijgen hadd' bedongen,
zo wordt mijn ziele mat, ja mat als tot der dood.
1585 **D** Zo rust mijn waarde lief, rust, rust in mijnen schoot.
S Daar is mijn Delila. ('k Zal door uw eed niet schromen.)
Ziet scheermes, scherp, of scheir nooit op mijn hoofd gekomen:
'k en proefde nooit geen wijn, noch sterk gemaakte drank,
'k at nooit onreine spijs, want al mijn leven lank
1590 ben ik een Nazareen, geheiligd en verkoren,
en een verloofder Gods van 's moeders lijf geboren.
Wanneer, helaas, wanneer mij iemand nu beschoer,
en spilde 't kronkelhaar op hout of stenen vloer,
zo week mijn grote kracht, mijn sterkte moest verslensen,
1595 en ik werd zwak gelijk al andre aardse mensen.
D Hoe kan de kracht, mijn lief, zich bergen in uw haar?
Dat 's wonder, ist zo?
S Ja 'tgeen ik u zeg is waar.
D 'tGeen waar is moet men 't niet ontwijfelijk geloven,
zo wil ik niet door lust om weten u beroven
1600 van deez' uw grote kracht, 'k gelooft alear ik 't zie.

Verschoning

Knecht

- Kn** Mijn heer, daar is een Jood, die sprak u garen.
S Wie?
Wie is 't zo u dunkt?
Kn 't Is een uw broeders zone.
S Hij kom' eens weer.
D Mijn heer, mijn lief.
S Mijn overschone.

[LIED nr. 12 (afbeelding melodie)]

Simson slapende in haar schoot, [Delila zingt]

D
1605 Nu rust onzaalgen man,
uw Delila en kan
uw veinzen niet meer belgen.
Mij dunkt de zonne lacht
nu 'k weet al zijne kracht
kan ik mijn vreugd niet zwelgen.

1610 't Leit mij vast in de leên,
'k weet zijn verborgenheên,
'k weet al 't geheim zijns harten.
Nu vorsten, zijt gewis
dat hij verraden is,
1615 die uw roem placht te tarten.

De dwinger die u dwong,
is door een vrouwentong
arglistelijk bedrogen.
d' Onbindelijken held
1620 is van een vrouw geveld,
door schijnmin, waan, en logen.

Hilla,⁹⁰ fluks wendt uw gang
en toeft noch draalt niet lang,
de vorsten zelf te spreken:
1625 doet hun grondig verhaal,
zij komen vierde maal
om eens hun leed te wreken.

'k Heb al zijn kracht verrast,
zij binden hem maar vast,
1630 zij koelen al hun lusten.
Zij brengen mij het geld,
in gangbaar munt geteld,
'k zal wachtende mij rusten.

H
1635 Laas, waarde heer!, mij deert 't rampsalig ongeval,
'tgeen u te onverwacht als heden treffen zal.
Fij, vrouw!, het is uw schand, om 't geld uw min te breken.
Maar wat kreunt mij het stuk, als ik 't bedenk, ik reken
uw ontrouw voor een winst, zowel voor u als mij.
1640 Geen ontrouw, of daar is nog winst of voordeel bij.
't Is nog een Vlaams geluk, breekt Delila haar trouwe,
zij zal deur 't geld heur staat te prachtelijker houwe.

Thoy, Ahusath, Rehob, Sobab, Phicol, Hilla

Tho Hilla, gaat gij voor heen, wij volgen metter ijl.

Ah Men zoeken, krijg', en weeg' zijn zilver onderwijl.
H Mijn heren dat 's van nood', 't geld is voor wis gewonnen.
1645 't Stuk dient wel vaak volbrocht, 't is kloekelijk begonnen.
Ik ga met uw verlof, en wacht uw komst.

So Zo doet:
't geval wanneer z' haar toont, men haastig grijpen moet.

Re Geen tijd verzuimt, om zo een wraakuur te versloffen!

Phi Ach Goôn, was hij gestrikt, zo was 't wit al getroffen.

1650 **Tho** 'k Acht dat ons Dagon d' uur en tijd om wreken gunt,
maar elk tel eerst zijn geld in zilverkeur gemunt.

[Delila met de slapende Simson]

D Nu slaapt, bedrogen man, droomt g'neugelijke dromen,
mijn g'liefde wederhelft, de kwellust van mijn jeugd,
dijn onverwachte ramp zal als een bliksem komen,
1655 wanneer gij 't - om mijn eed - in 't minst niet denken meugt.

Vertrouwt gij groten vorst een Gazareense vrouwe
uws herten g'heimenis, uw krachts verborgen ras?
Ziet, 't zal, helaas, te laat beklageloos u rouwen,
wanneer gij vloekt degeen die eens de liefste was,
1660 uw lustes lieve schoot voor 't zacht gepluimde kussen,
waarin 't geheiligd hoofd te zorgloos leit en rust.

Zal deze mijne daad zijn wraaklust kunnen blussen,
wiens mond nooit lusteloos mij loofd', en heeft gekust?
Laas, zal ik wel? Kan ik 't geminde beeld verraden?

1665 Wat meedlijds hertstocht parst natuur uit mijne borst?
Natuur gaat voor de reên, 't verraad en kan niet schaden
aan dien, wiens ouden haat naar 't bloed mijns vrienden dorst.

Nee, nee, al lang genoeg ben ik met schand bedrogen,
tot driemaal toe gehoond, en listelijk bespot:
1670 ziet hier de rechte wraak door uw beveinsde logen.

H Mevrouw, de vorsten komen.

D Lof, Filistijnse God,
die eenmaal onze smaad wil aan onz' vijand wreken.
Hilla, gaat heen in haast, en wilt Barneus spreken.
Zegt dat hij daadlijk kom, en doe 'tgeen ik begeer.

1675 **H** Wat 's dat, mevrouw?

D Dat 's dit, dat hij m' een hoofd bescheer',
'tgeen ik hem wijzen zal, gaat ras, en maakt uw voeten.

H Dat 's wonder wel gepast, hij komt mij recht ontmoeten.

Verschoninge

Barneus, Hilla, Delila⁹¹

[LIED nr. 13 (afbeelding melodie)]

[Barneus zingt]

Ba

- 1680 't Wondheelders ambt wel loflijk,, is,
en nodig 't chirurgijnen,
maar waar m' ons laakt, wel groflijk,, wis,
komt 't onverstand verschijnen.
- 1685 d' Esculapisten wonder,, doen,
door 't kunstbedrijf huns handen,
't scheren kan hun bijzonder,, voên,
't blijkt in onz' vrije landen.
- 1690 Waar men 't wel aan de werken,, leert.
De werken kunnen blijken,
als d' een 't schaap, d' ander 't verken,, scheert,
moet d' een of d' aêr verrijken.
- 1695 Men scheert om 't goud nu landen,, kracht,
zo vreemd kan men barbieren;
wie breekt religies banden,, acht,
kan 't doen nog wonder sieren.
- 1700 Men loont diegeen die logen,, schrijft,
men vleit de grootste mannen.
Wie waarheid naar vermogen,, drijft,
wordt schandelijk gebannen.
- 1705 Deez' eeuw brengt wond're helden,, voort,
de wijste kunnen mommen,
terwijl men rust door schelden,, stoort,
zo scheert men vast rondomme.
- 1710 Guld' scheertje, o uw krachten,, al,
arglistig zijn bevonden.
Wel die hem voor u wachten,, zal,
die blijve vrij van zonden.
- 1710 De zonde dat men 't vaderland
om 't goud zoekt te verraden,
geen handel men nooit kwader vand,
noch helwerk doet meer schaden.
- 1710 Wie Godes dienst te scheren,, zoekt,
die staat naar zijn verderven.
Wie Isr'els grote heren,, vloekt,
die schendt zijn eigen erven.
- De Prins betoom' zijn willen,, al,

1715 En leer' zijn lust besnoeien,
dat hij 't gemeent niet villen,, zal,
maar scheren zonder bloeien.

H Hij maakt 't mij te lang. Barnee, gaat met mij.
Mevrouw die sprak u garen.

Ba Wie? Mij?

H Ja, gij

1720 moet datelijk een man zijn kroesekop bescheren.

Ba Zo straks.

H Ja terstond, 't is ernstig haar begeren.

Ba Zo gaan wij dan.

D Mijn vriend, scheert deze man zijn hoofd.⁹²

Ba Mevrouw, 'k waar dubbel zot van mijn verstand beroofd.
Ontwaakte hij, 'k was dood, wie gaf mij 't leven weder?

1725 **D** Barnee, zonder vrees begint, knielt bij mij neder
en maakt niet veel gesnips, uw scheertjen snijdt het wel?

Ba Joffrouw, te wonder scharp. Ie! Laat mij toe, ik zel
(zo ben ik zonder zorg) hem gauw de keel afknippen,
zo ziet gij naar uw lust, zijn doods besturven lippen.

1730 **D** Nee, dat en wil ik niet. Vaart voort; nu d' ander zij.

Ba Wendt hem wat zachjens om, zo kom ik ginder bij.
Nog wat dit heen: nu zo. Zo, zo, dat 's wel. De lokken
zijn af, 't werk is gedaan.

D Zo is mijn wil voltrokken.

Ba Wel moet 't hem bekomen.

D 'k Hoop dat nimmermeer.

1735 **Ba** Geen rooswater?

D Nee.

[Delila stopt Barneus wat geld toe]

Ba 'k Dank u, mevrouw.

D 'k Dank me-heer.

1740 Waar blijft nu 't godenzaad die naar de wrake dorsten,
de trotse Filistijns, d' ontziggelijke vorsten,
de brommers op haar macht, de snorkers op 't geweer,
de drillers met haar spies, de ridders met haar speer,
wiens scherp geslepen zwaard door d' onverschrikte moede,
en keerde uit den strijd, 't en druipete nat van bloede,
wiens scherp gescherpte pijl, te wonder net gemikt
en faalde, of hij bleef in 's vijands vet gestikt.

1745 Deez' krijgers die door schrik doen d' Edomieten stromplen,
die moeten door een vrouw heur vijand overromplen.
Zij moeten door een wijf verraden die hun dwong,
en vechten met hun geld, en smeken met hun tong.

H Mevrouw, ze komen daar.

Tho Dat niemand van ons allen,

door schreumeloze vrees zijn hart en laat ontvallen.

Verschoninge

Delila, Simson, al de vorsten, Boer

1750 **D** Nu vorsten, ziet uw prooi, gedwongen is de Jood,
geleverd, en verraên, maar dat g' hem niet en doodt:
ik bid nog voor zijn lijf.

Tho Ha Delila! Zijn leven,
waar hij in onze hand, dat waar' hem graag gegeven.

Re Geen dood en kon de wraak volkomenlijk voldoen.

1755 **Ah** Slaapt hij nog?

So Ha wreev'le! G' en kunt nimmer vergoên,
de schandelijke smaad

Phi die g' aan ons hebt bewezen.

D Ik wek hem, grijpt vrij toe, g' hebt geenszins iets te vrezen.
Zijn kracht is hem beroofd, dus tast hem stoutlijk an.
'k Weet dat zijn sterkt en is maar als een ander man.

1760 Simson, Simson, ontwaakt, men loert om u te binden.

[Simson ontwaakt en probeert de touwen te verbreken, de vorsten deinzen terug]

S Ach Heer, ik ben verraên, ik zal mijn wrekers vinden.
'k Zal uitgaan als ik placht.

D En loopt niet mannen, fij,
dat gij zo blode zijt!

S Help! Gods geest wijkt van mij.

Tho Ha Jode, gij zijt ons, nu ziet gij u gevangen.

1765 **H** Mevrouw, eer dat ze gaan, eist eerst uw geld t' ontvangen.

Tho Nu gasten, bindt hem wel.

Re Lof Dagon, van uw gunst.

Ah Ontkomt hij ons, ik zeg: hij kan meer als een kunst.

Phi Hij zal hem in 't lang haar nu immers niet verworgen.

S Vervloekte hoer! T'fij! Smaad!

So Leert uwe kracht verborgen.

1770 Bedwingt uw tong, vertrouwt een Gazareense meer.

[Simson wordt overgedragen aan de boer]

B Ho! Hij is in de knip, 'k hiet jou wellekom, mijn heer.
Dat is een heerschop, recht om te wonen bij de boeren.

Tho Nu ras, neemt hem voort weg, wilt hem naar Gaza voeren.
Wij zullen op het stuk ons vorder wel beraên.

1775 Gaat meed' mijn heren, 'k zal terwijl naar binnen gaan,
en tellen Delila zes t' half duiz'd zilverlingen.

B Voort, voort, we zelle jou wel een aêr liedje doen zingen.